

רע"פ 1995/17 - יונס עבד אל לטיף נאדר נגד מדינת ישראל- הועדה המקומית לתכנון ובניה עירון

בית המשפט העליון
רע"פ 1995/17

כבוד השופט א' שהם

לפני:

יונס עבד אל לטיף נאדר

המבקש:

נגד

מדינת ישראל- הועדה המקומית לתכנון ובניה עירון

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 17.1.2017, בעפ"א 70871-09-16, שניתן על ידי כב' השופטת ת' שרון נתנאל

עו"ד גזמאוי רמי

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ת' שרון נתנאל), מיום 17.1.2017, בעפ"א 70871-09-16. במסגרת פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחדרה (להלן: בית המשפט לעניינים מקומיים), בעמ"ק 728/07, שניתנה על ידי כב' השופט י' גולדברג, ביום 15.8.2016.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 26.11.2008, ניתן גזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים (כב' השופט מ' מסארווה), בעמ"ק 728/07 (להלן: התיק המקורי), אשר במסגרתו ניתנו צו הריסה וצו לאיסור שימוש במבנה בן שתי קומות, המצוי בחלקה 8, בגוש 12165, בכפר ערערה (להלן: הנכס). זאת, לאחר שהנאשם באותו תיק הורשע, על יסוד הודאתו, בבנייתו של הנכס ובשימוש בו ללא היתר. ביום 9.8.2016, הגיש המבקש בקשה לבית המשפט לעניינים מקומיים להארכת המועד לביצוע צו ההריסה, ולדחיית כניסתו לתוקף של הצו לאיסור שימוש (להלן: הבקשה להארכת המועד לביצוע צו ההריסה).

עמוד 1

בהחלטתו מיום 15.8.2016, דחה בית המשפט לעניינים מקומיים (כב' השופט י' גולדברג) על הסף את הבקשה להארכת המועד לביצוע צו ההריסה, מבלי שקיים דיון בבקשה, בציינו כי המבקש אינו הנאשם אשר נגדו הוגש כתב האישום בתיק המקורי, ואשר בעניינו הוצא צו ההריסה, אלא שאביו של המבקש הוא הנאשם בתיק האמור.

3. ביום 29.9.2016, הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים, מיום 15.8.2016. בערעורו, טען המבקש כי הוא בעליו של הנכס מושא צו ההריסה, וכי הוא "זה אשר התייבב לדיונים בתיק המקורי, ונגזר דינו". לטענת המבקש, שמו ומספר הזהות של אביו שורבבו בטעות לכתב האישום בתיק המקורי, כאשר, הלכה למעשה, אין לאביו של המבקש כל נגיעה לנכס. עוד טען המבקש כי, מכל מקום, כל אדם הרואה עצמו נפגע מקיומו של צו הריסה רשאי להגיש בקשה לעיכוב ביצוע הצו, לפי סעיף 207 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק); וכי היה על בית המשפט לעניינים מקומיים לקיים דיון בבקשה להארכת המועד לביצוע צו ההריסה, טרם מתן ההחלטה בבקשה האמורה. המבקש טען בנוסף, כי לחלקו של הנכס ניתן היתר, בזמן שחלף מאז שהוצא צו ההריסה (להלן: ההיתר), וכי לחלקו האחר של הנכס ישנו אופק תכנוני וקיימים סיכויים טובים שיוכשר.

בפסק דינו, מיום 17.1.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, בציינו כי אין מקום להתערב בהחלטתו של המשפט לעניינים מקומיים. תחילה, ציין בית המשפט המחוזי, כי השאלה האם המבקש היה "בעל הדין האמיתי בכתב האישום" היא עניין אשר יידון, "אם וככל שיידון", על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים, בנפרד. לאחר מכן, ציין בית המשפט המחוזי כי גם אם היה יוצא מנקודת הנחה לפיה המבקש הינו הנאשם בתיק המקורי, עסקינן בצו הריסה שניתן בשנת 2008, ולא זו בלבד שהצו לא בוצע, אלא שהבניה בנכס אף "הורחבה והושלמה". עוד הבהיר בית המשפט המחוזי, כי ההיתר שניתן לבסוף בעניינו של הנכס, ניתן רק לחלק מהמבנה, כאשר חלקו האחר של המבנה סומן להריסה, במסגרת אותו היתר. בית המשפט המחוזי הוסיף וציין, כי המשיבה הגישה ערר על עצם מתן ההיתר, אשר טרם נדון; וכי המבקש מצדו "לא הגיש ערר על סימון חלק מהמבנה להריסה, והוא אף לא הביא בבקשתו נתונים המצביעים על קיומו של 'אופק' למתן היתר בנייה גם לאותו חלק". בנסיבות אלו, קבע בית המשפט המחוזי, כי אין בערעורו של המבקש "נימוק ראוי לעיכוב ביצוע צו ההריסה שלא בוצע מאז שנת 2008 (ללא שניתנו הארכות מועד)". לפיכך, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, בציינו "כי כל עוד היתר הבנייה לחלק מהמבנה שריר וקיים, אין צורך להרוס חלק זה".

הבקשה לרשות ערעור

4. בבקשה לרשות ערעור שלפניי, חוזר המבקש על טענתו, לפיה מההליכים שננקטו, טרם שהוגש כתב האישום בתיק המקורי, ומהשיבות והדיונים שנערכו בתיק זה, עולה ספק סביר "אם באמת נפלה טעות בזיהוי". עוד טוען המבקש, כי היה על בית המשפט לעניינים מקומיים לקיים דיון במעמד הצדדים בבקשה להארכת המועד לביצוע צו ההריסה, או לחלופין, ליתן "החלטה מנומקת בכתב", דבר שלא נעשה, לשיטתו של המבקש. בנוסף, טוען המבקש כי מקרהו מעלה "שאלה משפטית ומוסרית" המצדיקה מתן רשות ערעור למבקש, והיא השאלה "האם פלוני אשר מתגורר שנים במבנה שיש עליו צו הריסה שיפוטי ואינו הנאשם במסגרת התיק המשפטי, אולם הוא עלול להיפגע בצורה רצינית וחמורה מהצו, יכול להגיש בקשה ע"פ סעיף 207 לחוק התכנון והבניה להארכת ביצוע הצו". נטען, בהקשר זה, כי סעיף 207 לחוק אינו מציין במפורש מי רשאי להגיש בקשה להארכת מועד לביצוע צו הריסה מכוח הסעיף, ואולם, היקש מסעיף 238א(ז)(1) לחוק, הקובע כי אדם "הרואה עצמו נפגע על ידי צו הריסה מינהלי רשאי לבקש מבית המשפט את ביטולו", מלמד כי יש ליתן למבקש מעמד במסגרת הבקשה להארכת המועד לביצוע צו ההריסה. לבסוף, טוען המבקש, כי שגה בית המשפט המחוזי בקביעתו לפיה המבקש לא הציג אופק תכנוני של ממש בדבר חלקו של

הנכס אשר סומן להריסה במסגרת ההיתר, שכן חלק זה מצוי "בשטח החקלאי [ש]נמצא בהליכי תכנון במסגרת תוכנית כוללנית של כפר ערערה, אשר נמצאת בהליכים מתקדמים ודיונים בוועדת התכנון".

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי דינה של הבקשה להידחות, מאחר שהיא אינה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקתו של בית משפט זה למתן רשות ערעור. הלכה היא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים, המעוררים שאלה משפטיות כבדות משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטי של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק ממשי שנגרם למבקש (רע"פ 3232/17 אבו ח'יארה נ' יו"ר הוועדה המחוזית לתכנון ובניה ירושלים (24.4.2017); רע"פ 1136/17 חברת פרופיל אבטחה ואחזקה בע"מ נ' מדינת ישראל (28.3.2017); רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.3.2017)). חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו נופך עקרוני, הרי שהבקשה נוגעת, לאמיתו של דבר, לענייני הפרטי של המבקש, הא ותו לא. בנוסף, סבורני כי אין עולה בנסיבות המקרה חשש מפני אי-צדק ממשי שנגרם למבקש. מטעם זה בלבד, דין הבקשה להידחות.

6. למעלה מן הצורך, אתייחס בקצרה לטענותיו המרכזיות של המבקש. אשר לטעות שנפלה, לטענת המבקש, בכתב האישום ובגזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים, שעה שצוינו בשגגה פרטי הזהיו של אביו של המבקש, הרי שאין בטענה זו כדי להועיל למבקש. תמים דעים אני עם בית המשפט המחוזי, בקביעתו כי אף לו נניח, לצורך הדיון בלבד, כי המבקש הינו "בעל הדין האמיתי" בתיק המקורי, הרי שמדובר בצו הריסה שניתן לפני שנים רבות "ולא רק שלא בוצע, אלא הבנייה אף הורחבה והושלמה". בנסיבות אלו, ברי כי אין עילה להארכת המועד לביצוע צו ההריסה, שעה שהמבקש נמצא מפר אותו במשך שנים רבות, טרם שנתבקשה ההארכה. מסיבה זו, גם טענתו של המבקש בדבר זכות העמידה שראוי להקנות למי ש"רואה עצמו נפגע" מקיומו של צו הריסה, לצורך הגשת בקשה להארכת מועד לביצוע הצו, אינה יכולה לסייע לו, ואיני רואה מקום להידרש לה לגופה.

עוד אוסיף, כי טענתו של המבקש בעניין האופק התכנוני הקיים ביחס לחלקו של הנכס אשר סומן להריסה במסגרת ההיתר, נסובה, הלכה ולמעשה, על קביעתו העובדתית של בית המשפט המחוזי. כידוע, התערבות ערכאת ערעור בממצאים מעין אלו תיעשה במקרים חריגים ומצומצמים בלבד, קל וחומר כאשר עסקינן ברשות ערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 372/17 ח'ורי נ' מדינת ישראל (18.1.2017); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016); רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016)). לאחר שעיינתי במסמכים שצורפו לבקשת רשות הערעור, סבורני כי אין בהם כדי להצביע על "אופק תכנוני" מוצק די הצורך, ככל שהדבר נוגע לתוכנית החלה על המקרקעין. נראה, בסופו של יום, כי מתן ההיתר לחלקו הרלבנטי של הנכס אינו מצוי בהישג ידו של המבקש, ובוודאי שאין מדובר בהישג יד מיידי.

7. סוף דבר, בקשת רשות הערעור נדחית בזאת. צו ההריסה שניתן בעניינו של הנכס יישאר בתוקפו, ויובהר, בהתאם לקביעתו של בית המשפט המחוזי, כי כל עוד היתר הבנייה לחלקו של המבנה שריר וקיים, אין מקום להרוס, בשלב זה, את החלק שהוכשר במסגרתו.

ניתנה היום, כ"ט בניסן התשע"ז (25.4.2017).

עמוד 3

ש ו פ ט
